

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci žalobcu : **S. T., a.s.**, IČO : X., so sídlom N. S., zast. *JUDr. J. R., advokátom*, so sídlom Advokátskej kancelárie K., proti žalovanému : **Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky**, so sídlom Továrenská ulica č. 7, 810 06 Bratislava, o **preskúmanie** zákonnosti rozhodnutia predsedu žalovaného zo dňa 02.04.2007 č. 21/01/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie žalovaného č. 21/01/2007 zo dňa 2. apríla 2007 **r u š í** a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **povinný** zaplatiť žalobcovi v lehote 30 dní náhradu trov konania vo výške 21.352,-- Sk k rukám jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím o rozklade č. 21/01/2007 zo dňa 2. apríla 2007 predseda žalovaného správneho orgánu zmenil podľa § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách (ďalej v texte rozsudku len „*zák. č. 610/2003 Z.z.*“) v bode 2 v písmenách a), c) a e) výrok napadnutého rozhodnutia odboru ekonomickej regulácie žalovaného č. 641/14/2006 zo dňa 02. novembra 2006 vo veci určenia významného podniku na

veľkoobchodnom trhu č. 5 (veľkoobchodný relevantný trh širokopásmového prístupu, ktorým je sprístupnenie elektronických komunikačných sietí rýchlosťou vyššou ako 256 kbit/s) s tým, že ostatné časti výroku napadnutého rozhodnutia zostávajú nezmenené.

Nakoľko potvrdený výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je veľmi podrobný, Najvyšší súd Slovenskej republiky podáva iba stručnú charakteristiku jeho jednotlivých bodov :

- 1) v bode 1. výroku je spolu so stručným odôvodnením deklarované, že žalobca je v zmysle § 16 ods. 3 zák. č. 610/2003 Z.z. významným podnikom na veľkoobchodnom trhu č. 5
- 2) v bode 2. výroku sú žalobcovi v pozícii významného podniku uložené nasledovné povinnosti v tomto poradí:
  - a. povinnosť transparentnosti prístupu podľa § 18 zák. č. 610/2003 Z.z. s podrobnou špecifikáciou jednotlivých úloh z toho pre žalobcu vyplývajúcich,
  - b. povinnosť nediskriminácie podľa § 19 ods. 1 a 2 zák. č. 610/2003 Z.z.,
  - c. povinnosť viesť oddelenú evidenciu podľa § 20 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z. s podrobnou špecifikáciou postupu žalobcu pri zostavovaní evidencie, jej členenia a predkladaní jednotlivých informácií žalovanému,
  - d. povinnosť včas a za primeraných a objektívnych podmienok splniť odôvodnenú a opodstatnenú žiadosť o používanie určitých prvkov siete a pridružených prostriedkov a o prepojenie sietí podľa § 21 zák. č. 610/2003 Z.z. s podrobnou špecifikáciou jednotlivých úloh pre žalobcu z toho vyplývajúcich a s tým súvisiacich činností (body i/ až ix/),
  - e. povinnosť regulácie cien podľa § 22 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z., a to čo do ich štruktúry ako aj predkladania kalkulácií a postupov žalovanému.

Uvedené prvostupňové rozhodnutie je podľa žalovaného odôvodnené podrobným rozborom kritérií uvedených v § 16 ods. 4 písm. a) až m) zák. č. 610/2003 Z.z., na základe ktorých prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že žalobcu je nutné označiť za významný podnik.

Ďalej sa prvostupňové rozhodnutie venovalo jednotlivým pripomienkam žalobcu, ktoré boli obsiahnuté v jeho liste zo dňa 14.09.2006 (a to pochybnosti o ukončení konzultácií, absencii trojkriteriálneho testu predurčeného čl. 9 Odporúčania, nedostatočnosť analýzy, ktorá navyše nie je dopracovaná, neprihliadnutie na princíp technologickej neutrality v zmysle čl. 8 ods. 1 Rámcovej smernice, nezdôvodnenie „ex-ante“ regulácie, nezobratie do úvahy princípov

v čl. 8 ods. 2 Rámcovej smernice, nesúhlas s definíciou veľkoobchodného trhu č. 5 bez prihliadnutia na jeho geografickú segmentáciu, nezohľadnenie stanoviska žalobcu, nezohľadnenie priaznivejších výsledkov predchádzajúceho postupu žalovaného na toto rozhodnutie a v čo najväčšej miere zohľadnenie stanoviska Európskej komisie žalovaným s tým, že svoj nesúhlasný postoj k jednotlivým pripomienkam žalobcu prvostupňový orgán žalovaného objasnil na str. 20 až 25 cit. rozhodnutia.

Takisto správny orgán vo svojom prvostupňovom rozhodnutí zdôraznil tú skutočnosť, že po tom, čo bol žalobca listom zo dňa 19.09.2006 v súlade s § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) vyzvaný, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril nielen k jeho podkladu, ale aj k spôsobu jeho zistenia, požiadal o vykonanie ústneho pojednávania, ktoré prebehlo vo viacerých navrhnutých sporných bodoch v zmysle tejto žiadosti dňa 18.10.2006.

Napadnutým rozhodnutím predsedu žalovaného o rozklade bol hore uvedený výrok rozhodnutia zmenený v jeho časti 2 nasledovne

- v písm. a) bola okrem pôvodne špecifikovaných úloh doplnená aj úloha :

Referenčná ponuka na veľkoobchodný prístup musí obsahovať podmienky prístupu na všetkých geografických úrovniach siete spoločnosti S. T., ako aj podmienky prístupu na úrovni ATM a IP.

- v písm. c) bola vykonaná nasledovná zámena rokov :

Slová „za rok 2005“ sa nahrádzajú slovami „za rok 2006“.

- v písm. e) bola celkom odlišným spôsobom individualizovaná v skoršom rozhodnutí iba spomenutá metóda plne alokovaných historických nákladov, a to matematickými vzorcami s presne špecifikovanými vstupnými veličinami (náklad a objem vlastného a cudzieho kapitálu, sadzba dane z príjmu, výnosnosť bezrizikovej investície, beta koeficient telekomunikačného trhu a výnosnosť trhu), ďalej bol uložený zákaz podmienenia poskytovania služieb žalobcom, ktorú si je žiadajúci podnik schopný sám zabezpečiť, ďalej bola uložená povinnosť zachovať v zmysle pripojeného matematického vyjadrenia nerovnosť medzi cenou účtovanou za 1 GB prenesených dát a veľkoobchodným výnosom žalobcu.

Čiastkovú zmenu výroku v bode 2 písm. a), ako aj potvrdenie napadnutých zvyšných častí výroku žalovaný vo svojom rozhodnutí o rozklade odôvodnil tým, že na základe analýzy veľkoobchodného trhu č. 5 dospel k záveru, že na tomto trhu nie je efektívna súťaž

a z vlastného podnetu začal dňa 08. marca 2005 podľa zák. č. 17 ods. 1 správne konanie vo veci určenia žalobcu ako významného podniku na tomto veľkoobchodnom trhu.

Ďalej vo svojom rozhodnutí o rozklade žalovaný podrobne odôvodnil viaceré námietky žalobcu v tom poradí, ako nasledujú :

1. námietka nedostatočného zistenia skutkového stavu vrátane námietky nezverejnenia výsledkov konzultácií, správy o konzultačnom postupe a neinformovanosti o rozsahu správneho konania, pričom zdôraznil nielen samotný fakt predloženia výsledkov analýzy dňa 01. júna 2006, ale aj viacnásobné komunikácie medzi žalovaným a žalobcom počas celého procesu vykonávania analýzy vrátane ústneho pojednávania z 18.10.2006 ohľadne stanoviska Komisie EÚ (str. 10 rozhodnutia),
  2. námietka nesprávneho vyhodnotenia kritérií podľa § 16 vrátane námietky, že geografické vymedzenie relevantného trhu je totožné s geografickým rozsahom siete konkrétneho mobilného operátora (str. 11 rozhodnutia),
  3. námietka ďalších procesných pochybení vrátane námietky absencie vymedzenia rozsahu poskytovaných služieb vrátane konkurujúcich spoločností, jednotlivých prenosových rýchlostí, poprípade technologickej neutrality a ex-ante regulácie (str. 11 a 12 rozhodnutia),
  4. námietka nezrozumiteľnosti a nevykonateľnosti uložených povinností vrátane námietky uloženia povinnosti prístupu pod písm. d) a nákladov s tým súvisiacich, povinnosti regulácie cien podľa písm. e), nedodržania zásad regulácie, ako aj princípu oprávnenosti a primeranosti uložených povinností, nezdôvodnenie neuplatnenia zásady „oddeleného ukladania povinností“, porušenie zásady súčinnosti s účastníkmi konania,
  5. námietka vágnosti a právnej nevykonateľnosti povinnosti zverejniť akýkoľvek návrh na zmenu zmluvných podmienok poskytovania služby ukončenia volaní v sieti žalobcu,
  6. požiadavka stanoviť a presne špecifikovať obsahové vymedzenie rozsahu a úrovne detailu, v akom majú byť jednotlivé údaje zverejnené na internetovej stránke žalobcu,
  7. námietka nedostatočného zdôvodnenia povinnosti nediskriminačného prístupu,
  8. námietka k povinnosti prístupu k určitým sieťovým prostriedkom a
  9. námietka k povinnosti viesť oddelené evidencie, ktorá je uložená nad rámec § 20 zák. č. 610/2003 Z.z. a princípu proporcionality,
- ktorým všetkým nevyhovel.

Vo včas podanej žalobe zo dňa 4. júna 2007 proti uvedenému rozhodnutiu predsedu žalovaného namietal žalobca postupne nasledovné žalobné dôvody zoradené do 3 základných skupín, či už procesného alebo hmotnoprávneho charakteru, tzn. v 1. skupine : vo vzťahu k určeniu postavenia významného podniku, v 2. skupine : k ukončeniu procesu konzultácií a v 3. skupine k jednotlivým uloženým povinnostiam, a to nasledovne :

1. porušenie zásady zákonnosti vyplývajúcej z § 3 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 11 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z., nakoľko v konaní
  - a. bol porušený zákon č. 610/2003 Z.z. pri zadefinovaní relevantného trhu a postavenia žalobcu na ňom, čo je východiskom pre posúdenie postavenia žalobcu na trh
  - b. nevykonanie trojkriteriálneho testu žalovaným na preskúmanie opodstatnenosti "ex-ante" regulácie
  - c. bola porušená povinnosť prihliadať na Európsky regulačný rámec v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z., a to konkrétne neprihliadnutím na obsah recitálu 27 Smernice EP a Rady č. 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby
  - d. porušená povinnosť vyplývajúca pre žalovaného z § 10 ods. 7 zák. č. 610/2003 Z.z. o spôsobe ukončenia konzultácií, nakoľko žalobcovi nebola do dňa podania žaloby doručená správa o ukončení konzultácií, čím nesplnil zákonný predpoklad na začatie správneho konania uvedený v § 17 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z.
2. porušenie zásady spoľahlivého zistenia skutkového stavu, pretože v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku sa ani prvostupňový ani druhostupňový orgán náležite nevysporiadali s námietkami žalobcu vznášanými ním počas správneho konania. Ide najmä o opakované námietky vo vzťahu k zadefinovaniu relevantného trhu a k jeho odôvodneniu v dimenzii vecnej alebo geografickej, ktoré námietky sa týkali zastupiteľnosti technológií, efektívnejšej miere súťaže vo viacerých geografických oblastiach (najmä žalobca zdôrazňuje existujúcu silnú súťaž v Bratislave a Košiciach). Vo vzťahu k vecnej dimenzii relevantného trhu žalovaný odignoroval vykonanie analýzy a definovanie relevantného trhu podľa jednotlivých kritérií a obdobne aj v prípade geografickej dimenzie relevantného trhu žalovaný nezobral do úvahy požiadavky čl. 60 Usmernenia EK, podľa ktorého geografický trh môže pokrývať územie aj viacerých krajín.
3. porušenie zásady aktívnej súčinnosti vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 2 Správneho poriadku, lebo žalobcovi nielen počas konania o rozklade nebola daná možnosť sa vyjadriť k obsahu

vzorcov, prostredníctvom ktorých mu bola uložená povinnosť kalkulácie ceny, ale aj mu bolo v rozpore s § 33 Správneho poriadku znemožnené pred vydaním druhostupňového rozhodnutia sa vyjadriť k jeho podkladom.

4. porušenie zásady dvojinštančného konania, nakoľko predseda žalovaného tak podstatne zmenil vo svojom druhostupňovom rozhodnutí výrok v časti 2 písm. e), že sa podľa mienky žalobcu už jedná o prvostupňové rozhodnutie, voči ktorému mu bol týmto postupom žalovaného v rozpore s čl. 46 ods. 1, 48 ods. 2 a 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky odopreté právo na podanie opravného prostriedku
5. rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, lebo nie je z neho zrejmé, z akých skutočností žalovaný vychádzal pri určení žalobcu za významný podnik, či zohľadnil výskyt iných poskytovateľov a či tento postup bol v súlade so zákonom a či úplne spoľahlivo zistil skutkový stav;
  - a. najmä podľa žalobcu bolo týmto postupom žalovaného porušené ust. § 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku, lebo pre vydanie rozhodnutia v mesiaci 09/2006 o postavení podniku žalobcu využil žalovaný neaktuálne údaje o podiele žalobcu na relevantnom trhu, ktoré boli získané v období od druhej polovice roku 2004 až po 31.12.2006.
  - b. Tento záver žalobcu potvrdzuje aj skutočnosť, že žalovaný vôbec vo svojich zisteniach v sledovanom období nezohľadnil spustenie veľkoobchodného prístupu A. P. od 1. marca 2006 a od 1. mája 2006 A. P. N..
  - c. Rovnako žalovaný nezohľadnil informácie o ďalších konkurentoch žalobcu, zoznam ktorých žalobca počas správneho konania doručil a žalovaný iba na str. 22 svojho napadnutého rozhodnutia o rozklade (podľa súdu malo byť správne uvedené prvostupňové rozhodnutie) priznáva, že ich nemohol zobrať do úvahy, lebo boli predložené až po doručení výzvy na vydanie rozhodnutia. S tým však žalobca s poukazom na svoje právo uvedené v § 33 ods. 2 Správneho poriadku ako aj na zásadu materiálnej pravdy nesúhlasí, lebo ak vyjadrenie účastníka malo vplyv na rozhodnutie, potom ho mal preskúmať a až potom vydať správne rozhodnutie.
  - d. Navyše žalovaný neskúmal budúci vývoj na relevantnom trhu v súlade s čl. 20, 27, 35 a 80 Usmernenia.
6. Uloženie neprimeraných a neodôvodnených povinností
  - a. neakceptovanie princípu primeranosti s odkazom na ust. § 6 ods. 4 zák. č. 610/2003 Z.z., ako aj čl. 8 Rámcovej smernice a tiež čl. 15, 20, 32 a 117

Usmernenia, ktorý pre orgán verejnej moci predstavuje zákaz uložiť povinnosti, ktoré presahujú rámec toho, čo je nevyhnutne potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa. Ak je možné dosiahnuť cieľ iným, pre adresáta opatrenia menej zaťažujúcim spôsobom, potom orgán verejnej moci musí nevyhnutne použiť tento spôsob.

- b. Žalobca predovšetkým poukázal na to, že žalovaný uložil žalobcovi všetky povinnosti, avšak sa vo svojich rozhodnutiach už nezaoberal tým, či je uloženie daných povinností primerané cieľom, ktoré sa snaží žalovaný rozhodnutím dosiahnuť. Navyše žalovaný vo svojej analýze vôbec nezohľadnil, či určitá povinnosť rieši nejaký konkrétny problém existujúci na relevantnom trhu a už vôbec nie to, či je určitá povinnosť primeraná tomuto problému a do akej miery zaťažuje žalobcu.
- c. Regulácia cien – podľa žalobcu žalovaný nevykonal analýzu a porovnanie cien na relevantnom trhu podľa § 22 ods. 2 zák. č. 610/2003 Z.z., a napriek tomuto nedostatku uložil žalobcovi povinnosť regulácie cien podľa § 22 ods. 1 cit. zákona, ktorá sa môže podľa uvedeného ustanovenia uložiť len v prípade, ak TÚSR na základe analýzy relevantného trhu zistí, že nedostatok efektívnej súťaže umožňuje významnému podniku požadovať neprimerané ceny.
- d. Takisto žalovaný pri cenovej regulácii prekročil rámec citovaného § 22, lebo akúkoľvek zmenu ceny (dočasnú aj trvalú) voči vlastným účastníkom (koncovým užívateľom) je žalobca povinný primeraným spôsobom a v rovnakom čase premietnuť aj do ceny za veľkoobchodný širokopásmový prístup.
- e. Takisto žalobca pri cenovej regulácii v prípade uvedenia nových služieb pre svojich účastníkov, resp. zmeny ceny alebo technických parametrov existujúcich služieb poskytovaných svojim účastníkom je povinný doplniť referenčnú ponuku o zodpovedajúcu veľkoobchodnú službu v lehote do 45 dní, čo ho priamo vylučuje z efektívnej súťaže na súvisiacom maloobchodnom trhu, keď mu ukladá, aby všetky svoje strategické (trvalá zmena ceny) ako aj taktické obchodné rozhodnutia (dočasná zmena ceny) v neprimerane dlhej lehote komunikoval ostatným súťažiteľom.
- f. Povinnosť prístupu na úrovni „IP“ ako aj „ATM“ je uložená bez toho, aby žalovaný identifikoval nejaký súvisiaci problém na relevantnom trhu, ktorý by jej uložením bolo potrebné riešiť. Najmä zabezpečiť prístup na úrovni ATM je technicky, investične, procesne a časovo nepomerne náročnejší, táto technológia je navyše nemoderná a záujem o jej využitie je minimálny a uloženie povinnosti

musí byť vždy čo najmenšou záťažou pre žalobcu a súčasne musí byť aj efektívnou a splniteľnou povinnosťou.

Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 15.10.2007 vyplýva, že sa pridrižiava dôvodov uvedených vo svojom skoršom rozhodnutí o rozklade. Súčasne vyjadril postupne a podrobne svoj nesúhlas s jednotlivými argumentmi žalobcu, tzn. nesúhlasil s možnosťou zmeny rozhodnutia o vymedzení relevantných trhov, odmietol argumenty týkajúce sa absencie podmienok pre začatie konania, rozporu so základnými princípmi regulácie a odporúčaniami Európskej komisie, ako aj vzťahujúce sa k údajnému porušeniu § 3 ods. 2, § 33, § 47 ods. 3 Správneho poriadku, resp. námietku o tom, že žalovaný nepostupoval pri ukladaní jednotlivých povinností v súlade so zákonom.

Na základe uvedeného navrhol žalobu zamietnuť podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Žalovaný na pojednávaní dňa 15. júla 2007 krátkou cestou predložil svoje vyjadrenie, podľa ktorého účelom preskúmaného rozhodnutia bolo vytvoriť konkurenčné prostredie na trhu veľkoobchodného širokopásmového prístupu, čo podľa žalovaného bolo náležité odôvodnené nielen v analýze, ktorá je podkladom rozhodnutia, ale aj v jeho rozhodnutiach 1. a 2. stupňa. Ďalej žalovaný v svojom vyjadrení zdôraznil, že žalobca umožňuje alternatívnym operátorom poskytovať širokopásmový internet len formou tzv. opätovného predaja, pri ktorom alternatívni operátori pôsobia v podstate ako „agenti“ žalobcu, ktorí predávajú služby žalobcu pod vlastným menom. Žalobca má však, na rozdiel od ostatných operátorov, sieť na celom Slovensku a dodržiavaním uložených povinností v napadnutých rozhodnutiach by sa podľa žalovaného dosiahlo rozšírenie internetu do všetkých miest Slovenska a vzhľadom na to, že by vznikla konkurencia na tomto trhu, aj jeho zlacnenie pre obyvateľstvo.

V ďalšom svojom vyjadrení z 22. júla 2008 žalovaný najmä podrobnejšie zdôvodnil zmenu bodu 2 písm. e) výroku napadnutého rozhodnutia prvého stupňa. Žalovaný opätovne konštatoval, že so stanovením cien, tak ako žalobca navrhoval, tzn. na základe priemerných hodnôt nákladov a výnosov, nesúhlasil, ale vo svojom rozkladovom rozhodnutí čiastočne akceptoval pripomienku žalobcu, aby žalobca mohol pokryť všetky náklady spojené s poskytovaním veľkoobchodného širokopásmového prístupu a vo výroku druhostupňového

rozhodnutia uložil povinnosť stanoviť nielen ceny veľkoobchodného širokopásmového prístupu, ale aj ceny súvisiacich služieb tak, aby tieto obsahovali iba náklady, ktoré s týmito službami súvisia.

Ďalej sa žalovaný už sústredil na objasnenie úloh a funkcií v rozhodnutí použitých vzorcov WACC, C_{GBISP} (vzorec na výpočet ceny v závislosti od objemu prenesených dát) a C_{BB} (vzorec na výpočet ceny v závislosti od rýchlosti prenesených dát), ktoré oba dva sú založené na metóde RETAIL MINUS. Na základe námietky žalobcu o nezrozumiteľnosti a nevykonateľnosti uložených povinností žalovaný na výpočet veľkoobchodného výnosu za celkový objem dát prenesený sieťou žalobcu jeho koncovými účastníkmi presne určil, ktoré náklady sa majú odrátať od tržieb žalobcu z mesačných poplatkov vrátane tržieb za objem prenesených dát účtovaných nad rámec dátového limitu. Žalovaný takisto zdôraznil, že oba vzorce pre výpočet C_{GBISP} a C_{BB} sú iba matematickým vyjadrením toho, čo je slovné uvedené na strane 3 vo výroku prvostupňového rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný rozhodovať o žalobe (§ 72 ods. 4 zák. č. 610/2003 Z.z. v spoj. s ust. § 246 ods. 2 písm. a) a § 247 a nasl. O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj jemu predchádzajúce správne konanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe postupom podľa Druhej hlavy Piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že žaloba bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej 2-mesačnej lehote (§ 250b ods. 1 O.s.p.), nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná, pretože rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a súčasne v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto podľa § 250j ods. 2 O.s.p. preskúmané rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu a po prednesoch jednotlivých účastníkov konštatuje, že žalobca správne namietal, keď poukazoval na porušenie zásady dvojinštančnosti konania a zásady aktívnej súčinnosti. V rozpore so zásadou aktívnej súčinnosti vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 2 Správneho poriadku ako aj zásadou dvojinštančného konania bola žalobcovi počas konania o rozklade odňatá možnosť vyjadriť sa k obsahu matematických vzorcov, prostredníctvom ktorých mu bola uložená povinnosť kalkulácie ceny. Predseda žalovaného tak podstatným spôsobom zmenil vo svojom

druhostupňovom rozhodnutí výrok v časti 2 písm. e), že v prípade žalobcu išlo o prekvapivé rozhodnutie.

Nie je tiež možné dať za pravdu obrane žalovaného, že v správnom rozkladovom konaní čiastočne vyhovel námietke žalobcu (str. 13 rozkladu) ohľadne použitej metódy regulácie cien veľkoobchodného širokopásmového prístupu, konkrétne povinnosti stanoviť nielen ceny veľkoobchodného širokopásmového prístupu, ale aj ceny súvisiacich služieb tak, aby tieto obsahovali iba náklady, ktoré s týmito službami súvisia, tzn. že rozhodol tak, ako žalobca očakával. Naopak v celom súdnom prieskume bolo jednoznačné, že ide o povinnosť celkom novým spôsobom vyjadrenú, ktorú nebolo možné okamžite a jednoduchým spôsobom porovnať s povinnosťou uloženou v prvostupňovom rozhodnutí pod písmenom e). Takisto komplexné dodatočné vysvetlenie uloženia tejto povinnosti v rozkladovom konaní až v druhom stanovisku žalovaného nie je možné akceptovať ako odstránenie takto vytknutej vady.

Obdobne bol žalobca úspešný v námietke, že mu žalovaný uložil neprimerané povinnosti, ktorých nutnosť, primeranosť a rozsah navyše riadne neodôvodnil. Najvyšší súd súhlasí s tým, že v rozhodovaní nebolo prihliadnuté k princípu primeranosti v zmysle ust. § 6 ods. 4 zák. č. 610/2003 Z.z., ktorý pre orgán verejnej moci predstavuje zákaz uložiť povinnosti, ktoré presahujú rámec toho, čo je nevyhnutne potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa. Ak je možné dosiahnuť cieľ iným, pre adresáta opatrenia menej zaťažujúcim spôsobom, potom orgán verejnej moci musí nevyhnutne použiť tento spôsob.

Podľa § 6 ods. 4 prvá veta zák. č. 610/2003 Z.z. je žalovaný povinný všetky činnosti vykonávať a svoje rozhodnutia vydávať v súlade s princípmi efektívnosti, objektívnosti, transparentnosti, nediskriminácie, primeranosti a odôvodnenosti. Preto správne žalobca poukázal na to, že žalovaný uložil žalobcovi celý možný rozsah zákonných povinností, avšak v napadnutom rozhodnutí sa nezaoberal tým, či je uloženie daných povinností primerané cieľom, ktoré sa snaží žalovaný rozhodnutím dosiahnuť. Navyše žalovaný vo svojej analýze vôbec nezohľadnil, či určitá povinnosť rieši nejaký konkrétny problém existujúci na relevantnom trhu a už vôbec nie to, či je určitá povinnosť primeraná tomuto problému a do akej miery zaťažuje žalobcu.

Najvyšší súd neustále vo svojej judikatúre vyzdvihuje primeranosť odôvodnenia rozhodnutia k technickým a iným zvyklostiam zaužívaným v špecializovaných ľudských činnostiach, medzi ktoré patria aj elektronické komunikácie a služby na nich poskytované. Najvyšší súd predovšetkým akceptuje tú skutočnosť, že v niektorých oblastiach ľudských činností špecializácia dospela až tak ďaleko, že výsledky komunikácie v správnom konaní vrátane odôvodnenia jednotlivých správnych aktov medzi špecializovaným správnym orgánom a subjektom, ktorý nie je menej špecializovaným odborníkom v danej technickej oblasti, môže byť oveľa stručnejšie ako by bolo postačujúce v prípade bežne vzdelaného jednotlivca. Avšak základnou podmienkou pre takýto záver je to, že takáto zjednodušená forma komunikácie sa musí neustále javiť ako zrozumiteľná pre jeho adresáta, tzn. že účastník musí aj konkludentne (napr. plnením uložených povinností) potvrdzovať zrozumiteľnosť mu uložených povinností, resp. akceptáciou mu priznaných práv. Aj pri takto veľmi technicky náročných typoch rozhodnutí, ktoré môžu vo výroku obsahovať aj matematicky formulované výroky, tzn. napríklad vzorce, je nutné prihliadať na výsledky mu predchádzajúcich analýz ako aj záverov, ktoré boli účastníkom samotného správneho konania zrozumiteľné alebo im museli byť zrozumiteľné vzhľadom na ich vysoké kvalifikačné predpoklady a odborné znalosti v danej oblasti.

Iná právna situácia však nastane v prípade, ak účastník tohto odborného správneho konania namieta s poukazom na nedostatočné odôvodnenie, že nerozumie požiadavkám špecializovaného správneho orgánu. Pritom nie je možné opomenúť tú skutočnosť, že každá povinnosť uložená žalobcovi zasahuje závažným spôsobom do jeho vopred rozvrhnutých strategických činností. Potom podľa Najvyššieho súdu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) takto nedostatočne odôvodnené rozhodnutie žalovaného porušuje ústavné právo žalobcu na súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko sa účastníkovi správneho konania dotknutému v jeho právach alebo právom chránených záujmoch odopiera možnosť efektívne spochybniť takéto rozhodnutie, lebo samotný účastník môže iba odhadovať žalobné dôvody, na základe ktorých by úspešne uplatňoval svoje subjektívne právo na ochranu ústavného práva na ochranu a podporu hospodárskej súťaže v medziach vykonávacieho zákona (čl. 55 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Naopak Najvyšší súd nemôže súhlasiť s námietkou žalobcu o porušení zásady zákonnosti vyplývajúcej z § 3 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 11 ods. 1 zák.

č. 610/2003 Z.z., nakoľko v konaní mal byť porušený zákon č. 610/2003 Z.z. pri zadefinovaní relevantného trhu a postavenia žalobcu na ňom, čo je východiskom pre posúdenie postavenia žalobcu na trhu. Najvyšší súd nemôže rozhodnutie žalovaného o vymedzení relevantných trhov zo dňa 28. januára 2004 (vyhlásené dňa 12.02.2004 v Zbierke zákonov pod č. 57/2004 Z.z. postupom podľa § 15 ods. 2 zák. č. 610/2003 Z.z. preskúmať v zmysle § 245 ods. 1 O.s.p., lebo v čase jeho vyhlásenia mal žalobca k dispozícii právne prostriedky, ktoré nevyužil a toto rozhodnutie žalobca v minulosti nespochybnil žiadnym relevantným ochranným mechanizmom, poprípade vznesením, hoci formálnej námietky. *Iba využitím dostupných prostriedkov nápravy mohol žalobca získať relevantnú informáciu, či je alebo nie je možné rozhodnutie žalovaného z 28. januára 2004 podrobiť súdnemu (§ 244 O.s.p. v spojení s čl. 46 ods. 2 posledná veta Ústavy Slovenskej republiky) alebo ústavnému prieskumu (čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky). Takto vytvorený ochranný mechanizmus je dostatočnou procesnou zárukou ochrany práv každého jednotlivca, ak sa domnieva, že jeho práva alebo oprávnené záujmy boli činnosťou správneho orgánu dotknuté. Nakoľko však žalobca tento postup nevyužil, nie je možné pripustiť, aby dodatočne požadoval aplikáciu ust. § 245 ods. 1 O.s.p.*

Navyše, z dôvodu objasniť nejasnosti načrtnuté žalobcom, je úlohou najvyššieho súdu upozorniť ho na tú skutočnosť, že proces geografického a štrukturálneho vymedzenia relevantného trhu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia žalovaného z 28. januára 2004, bol založený na voľnej úvahe správneho orgánu, ktorý bol modifikovaný podmienkami spolupráce s Komisiou Európskych spoločenstiev, pričom medze a kritériá tejto úvahy neboli stanovené iba zákonom č. 618/2003 Z.z. (podľa § 15 ods. 1 – aplikácia princípov zabezpečenia konkurenčného prostredia a prihliadnutie na špecifické národné podmienky), ale boli v základnej miere ovplyvnené technickými možnosťami telekomunikačných zariadení alebo ich častí, z ktorých sa elektronické komunikačné siete skladajú.

K námietke žalobcu o nevykonaní trojkriteriálneho testu žalovaným na preskúmanie opodstatnenosti “ex-ante“ regulácie najvyšší súd uvádza, že ide o námietku žalobcu, ktorá nie je podložená presne určeným ustanovením zák. č. 618/2003 Z.z. alebo komunitárneho práva, ktoré malo byť takýmto konaním (opomenutím) žalovaného porušené. Postup, pri ktorom sa žalobca uspokojil iba so všeobecným konštatovaním o existencii rozporu s požiadavkami zák. č. 618/2003 Z.z. ako aj Európskeho regulačného rámca, a samotnú právnu kvalifikáciu, ktorá právna norma a prečo mala byť porušená, nerozviezol, je v správnom súdnictve neprípustný. Preto na ňu Najvyšší súd SR neprihliadol. Navyše z prvostupňového rozhodnutia (str.20)

jednoznačne vyplýva, že samotný fakt, že trh sa nachádza v zozname trhov zahrnutých v odporúčaní Komisie Európskych spoločenstiev, potvrdzuje splnenie podmienok trojkriteriálneho testu, a preto má byť tento trh predmetom ex-ante analýzy.

Najvyšší súd k argumentácii žalobcu o neakceptovaní, resp. porušení jeho práv zaručených mu komunitárnym právom ďalej poukazuje na svoju výzvu z 25. marca 2008, prostredníctvom ktorej žalobcu upozornil na jeho povinnosť presne sformulovať svoje žalobné body ohľadne tvrdeneho porušenia komunitárných práv vrátane navrhnutia predbežnej otázky. Skutočnosť, že žalobca zotrval na svojich všeobecných argumentoch a nespresnil svoje tvrdenia, tzn. bez uvedenia konkrétnych komunitárných práv alebo výhod, o ktoré mal byť slovenským právnym poriadkom ukrátený, a takisto nenavrhol v liste zo dňa 22. apríla 2008 text predbežnej otázky, ale naopak výslovne ponechal nutnosť zväzenia položenia predbežných otázok s ich formuláciou na konajúcom súde, je potrebné takýto prístup žalobcu vyhodnotiť na jeho ťarchu.

K samotnej úlohe stanovísk a odporúčaní orgánov Európskych spoločenstiev najvyšší súd konštatuje, že je potrebné vždy zdôrazňovať ich významný interpretačný vplyv, avšak na druhej strane nie je možné opomenúť ich charakter nezáväzných aktov komunitárneho práva (C-322/88 Grimaldi). Preto tvrdenie, že predmetné rozhodnutie žalovaného bolo vydané v rozpore s európskym regulačným rámcom s konštatovaním, že boli porušené povinnosti obsiahnuté v čl. 34, 35 a 117 Usmernenia Komisie Európskych spoločenstiev o analýze trhu a hodnotení významnej trhovej sily (významného podniku) podľa rámca Spoločenstva pre elektronické komunikačné siete a služby (2002/C 1651), je nutné vyhodnotiť vzhľadom k postoju, ktorý zaujala Komisia Európskych spoločenstiev vo svojom liste zo dňa 28. augusta 2006. V tomto liste Komisia zobrala na vedomie výsledky zistení, ako aj závery plynúce z vykonanej analýzy vrátane rozsahu a jednotlivých povinností, ktoré žalovaný navrhoval uložiť žalobcovi.. Komisia Európskych spoločenstiev však vo svojich pripomienkach neadresovala žalovanému žiadnu výhradu upozorňujúcu ho na porušenie európskeho regulačného rámca na rozdiel od žalobcu.

Preto aj s námietkou, že žalovaný svojim postupom porušil povinnosť prihliadať na Európsky regulačný rámec v zmysle § 11 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z., a to konkrétne neprihliadnutím na obsah recitálu 27 Smernice EP a Rady č. 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby, sa najvyšší súd nestotožnil.

Z administratívneho spisu vyplýva poznatok, že analýza bola predložená Komisii Európskych spoločenstiev v zmysle § 10 ods. 3, čo potvrdzuje aj existencia akceptačného listu Komisie z 28.08.2006. Ak sa však žalobca domnieval, že aj za tohto stavu došlo k porušeniu jeho komunitárneho práva, mal právo upozorniť Komisiu vlastným pričinením na nedostatky analýzy a touto cestou požadovať zjednanie nápravy. Rovnako, ak žalobca vo svojich námietkach poukazoval na to, že Komisia Európskych spoločenstiev nemá žiadny kontrolný mechanizmus na overovanie, či údaje prezentované v konkrétnych záveroch analýzy vykonanej žalovaným zodpovedajú skutočnosti, potom bolo úlohou žalobcu Komisiu Európskych spoločenstiev na svoje pochybnosti upozorniť oficiálnou cestou.

Navyše najvyšší súd konštatuje, že žalobca v celom konaní neprodukoval príslušný procesný návrh alebo nepredložil dôkaz o tom, že by zákonom č. 610/2003 Z.z., ktorý prostredníctvom § 1 ods. 4 slávnostne deklaruje, že týmto zákonom sú v celom rozsahu a riadne prevzaté smernice vymenované v prílohe č. 1 citovaného zákona, bola niektorá smernica opomenutá, poprípade prevzatá nedostatočným spôsobom. K tomuto najvyšší súd odkazuje aj na tú skutočnosť, že najmä odborné útvary Európskej komisie prvé kontrolujú a dozerajú na súlad vnútroštátneho práva s komunitárnymi aktmi. Preto sa pre Najvyšší súd javí veľmi dôležité, že v procese predkladania stanoviska a prepracovanej analýzy Európskej komisii v roku 2006 Európska komisia nenaznačila žalovanému (napríklad v citovanom liste z 28.08.2006), že by takéto nedostatky existovali.

Ak žalobca procesne nekonal a súdu, napriek výzve o spresnenie argumentov, týkajúcich sa namietaného porušenia komunitárneho práva, tieto argumenty nespresnil, potom žalobca nemohol očakávať, že jeho námietka bude vyhodnotená ako relevantná.

Takisto v druhej časti námietky, že žalovaný svojim postupom porušil aj povinnosti mu vyplývajúce ďalej z Usmernenia, najvyšší súd odkazuje na svoje hore uvedené závery o nejasnosti takto formulovanej námietky.

Námietku žalobcu o porušení povinnosti vyplývajúcej pre žalovaného z § 10 ods. 7 zák. č. 610/2003 Z.z. o spôsobe ukončenia konzultácií, nakoľko žalobcovi nebola do dňa podania žaloby doručená správa o ukončení konzultácií, čím nesplnil zákonný predpoklad na začatie správneho konania uvedený v § 17 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z., najvyšší súd odmietol vzhľadom na svoje závery objasnené v rozsudku sp.zn. 5 SŽ-o-KS 51-2006.

Uvedené závery je možné zhrnúť nasledovne. Najvyšší súd berie na zreteľ, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z. v hore cit. znení platí, že ak úrad na základe analýzy vykonanej podľa § 16 cit. zákona zistí, že na určitom relevantnom trhu nie je efektívna súťaž, po skončení konzultácií podľa § 10 určí rozhodnutím významný podnik a zároveň mu v tomto rozhodnutí uloží aspoň jednu povinnosť podľa § 18 až 24 a § 27. Takýto stav však v žiadnom prípade nemôže smerovať k ukončeniu konzultácií postupom, ktorý naznačuje žalobca, tzn. že žalovaný by mal oznámiť výsledky konzultácií a vydať správu o postupe podľa odsekov 2 až 6.

Naopak, nakoľko žalovanému na základe zistených výsledkov v zmysle § 10 ods. 4 zák. č. 610/2003 Z.z. skutočne vznikla povinnosť začať konanie, ktoré smerovalo k určeniu významného podniku rozhodnutím, žalovaný nemohol vydávať správy o svojom postupe, poprípade oznamovať výsledky tohto konania, lebo tieto výsledky oznamuje až v odôvodnení svojho rozhodnutia o určení významného podniku. Toto aj vykonal v rozhodnutí č. 641/14/2006 zo dňa 02.11.2006, kde sa podrobne vysporiadal s preukázaním splnenia jednotlivých kritérií na určení významného podniku v zmysle § 16 ods. 4 písm. a) až m) zák. č. 610/2003 Z.z..

Podľa § 10 ods. 4 druhá veta zák. č. 610/2003 Z.z. sa žalovanému ukladá alternatívna povinnosť po posúdení stanovísk konanie smerujúce k regulácii súťaže v elektronických komunikáciách alebo začať alebo konzultácie ukončiť. Preto bol správny záver žalovaného, že zverejnenie výsledkov a správy o konzultáciách nie sú podmienkou pre začatie konania a vydanie predmetného rozhodnutia vo veci. Naopak podmienkou, ktorá vyplýva zo zásady zákonnosti (§ 3 ods. 1 spolu s § 18 ods. 1 Správneho poriadku v spoj. s § 72 ods. 1 zák. č. 610/2003 Z.z.) je oznámenie účastníkom o začatí konania formou „ex off“o. To, že si žalovaný túto povinnosť splnil, má najvyšší súd preukázané z listu žalovaného zo dňa 1. júna 2006, ktorým boli predložené výsledky analýzy na vedomie, a na tento list žalobca reagoval listom z 30. júna 2006. Navyše dňa 04.09.2006 bol žalobca listom oboznámený o začatí správneho konania.

Obdobne aj námietku, že žalovaný porušil zásadu spoľahlivého zistenia skutkového stavu, pretože v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku sa ani prvostupňový ani druhostupňový orgán náležite nevysporiadali s námietkami žalobcu (zadefinovanie relevantného trhu a jeho odôvodneniu v dimenzii vecnej alebo geografickej, zastupiteľnosti

technológií, efektívnejšej miere súťaže vo viacerých geografických oblastiach), najvyšší súd odmietol ako irelevantnú. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia na str. 10 jednoznačne vyplýva, že predseda žalovaného sa k týmto námietkam vyjadril a odkázal na závery obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí.

Takisto najvyšší súd nemohol akceptovať námietku, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, lebo nie je z neho zrejmé, z akých skutočností žalovaný vychádzal pri určení žalobcu za významný podnik, či zohľadnil výskyt iných poskytovateľov a či tento postup bol v súlade so zákonom a či úplne spoľahlivo zistil skutkový stav. Hoci žalobca poukazoval na to, že žalovaný mal porušiť ust. § 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku, lebo pre vydanie rozhodnutia v septembri 2006 žalovaný využil údaje o podiele žalobcu na relevantnom trhu od druhej polovice roku 2004 až po koniec roku 2005 (tzn. podľa žalobcu neaktuálne), najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že údaje boli využité na vypracovanie analýzy, tzn. zistenie skutočností relevantných na posúdenie záveru, či ide o významný podnik na trhu v tom období. Nie je možné očakávať od akéhokoľvek subjektu vykonávajúceho analýzu, že nebude vychádzať z predchádzajúcich údajov. Inú závažnosť by mala námietka žalobcu, ak by poukazoval napr. na konkrétne nedostatky takto vypracovanej analýzy. Toto je opätovne veľmi všeobecne formulovaný argument, ktorý nemôže najvyšší súd vyhodnotiť.

Takisto záver žalobcu, že správnosť takto vznesenej námietky má potvrdzovať aj skutočnosť, že žalovaný vôbec vo svojich zisteniach v sledovanom období nezohľadnil informácie o ďalších konkurentoch žalobcu, zoznam ktorých žalobca počas správneho konania doručil, musel najvyšší súd pre všeobecnosť svojho obsahu označiť ako irelevantnú. Navyše na str. 22 v prvostupňovom rozhodnutí je konštatované, že žalobca mal možnosť počas analýzy doplniť údaje o svojich konkurentoch, čo však počas zisťovania údajov nevyužil. Tvrdenie prvostupňového správneho orgánu, že od vydania analýzy až po súčasnosť (tzn. do vydania rozhodnutia) žiadny ďalší podnik vlastníaci celoplošnú sieť, žalobca ani v správnom konaní ani v súdnom prieskume žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil. Navyše na str. 13 odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia je menovite spomenuté viacero konkurentov žalobcu, ako aj to, že ho neohrozujú, lebo nebola uzavretá žiadna zmluva o pripojení.

V súvislosti s námietkou spojenou s týmito argumentmi, t.j. že žalovaný neskúmal budúci vývoj na relevantnom trhu v súlade s čl. 20, 27, 35 a 80 Usmernenia, najvyšší súd dospel k záveru, že takáto povinnosť žalovanému nevyplýva zo slovenského práva a pokiaľ sa žalobca domnieva, že žalovaný takto porušil komunitárne právo, mal by na to upozorniť Komisiu Európskych spoločenstiev, lebo jej príslušní pracovníci zobrali na vedomie obsah analýzy a vo svojom liste z 28.08.2006 žiadne výhrady Komisia žalovanému neadresovala.

Vzhľadom na hore uvedené skutkové zistenia a právne závery (po náležitom zvážení všetkých okolností namietaných žalobcom a po zistení, že napadnuté rozhodnutie netrpí evidentnými rozpormi) najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol najvyšší súd v súlade s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi vzniká právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom zo 14.08.2008 v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z. navrhol a Najvyšší súd sčasti uznal :

1.1. Trovy právneho zastúpenia na prvostupňovom súde

1.1.1. prev. + prípr. zastúpenia (07) ... 1 úkon práv. pomoci	1.371,-- Sk
1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	178,-- Sk
1.1.2. podanie žaloby (07) ... 1 úkon práv. pomoci	1.371,-- Sk
1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	178,-- Sk
1.1.3. ďalšie nevyhnutná porada s klientom (27.03.08)	1.465,-- Sk
1.1.3.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	190,-- Sk
1.1.4. ďalšie vyžiadané podanie na súd (22.04.08)	1.465,-- Sk
1.1.4.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	190,-- Sk
1.1.5. účasť na pojednávaní (08) ... 1 úkon práv. pomoci	1.465,-- Sk
1.1.5.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	190,-- Sk
1.1.6. písomné podanie (22.07.08) ... 1 úkon práv. pomoci	1.465,-- Sk
1.1.6.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu	190,-- Sk
	celkom odmena :
	8.602,-- Sk
	celkom paušál :
	1.116,-- Sk

2. z náhrady súdneho poplatku za žalobu	10.000,-- Sk
3. z náhrady 19 % DPH (pre 8.602,-- Sk)	1.634,-- Sk

tzn. v celkovej sume **21.352,--Sk**

Najvyšší súd nepriznal právnenému zástupcovi žalobcu následne požadované úkony právnej služby

- úkon právneho zastúpenia na Najvyššom súde Slovenskej republiky dňa 15.07.2008, lebo osobitosť a vysoká právna odbornosť správneho súdnictva pri konaní o žalobách je založená na vysokom štandarde právnych služieb poskytovaných jednotlivcovi, ako protiváha vo vzťahu k právne vzdelaným a vysoko špecializovaným zamestnancom správnych orgánov. Najvyšší súd v tomto prípade tiež dáva do pozornosti článok 2 ods. 2 Uznesenia č. 14 predsedníctva Slovenskej advokátskej komory zo 7. novembra 2006, kedy je výslovne advokátovi zakázané poverovať svojich koncipientov zastupovaním na Najvyššom súde Slovenskej republiky.
- zvýšenie základnej sadzby za jeden právny úkon na 3-násobok, lebo žalobca svoje tvrdenie o mimoriadnej náročnosti poskytovanej právnej služby počas vedenia sporu nepreukázal, pričom je úlohou konajúceho súdu vyhodnotiť každý spor po jeho ukončení práve na základe takéhoto tvrdenia, či bol mimoriadne náročným.

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave 12. augusta 2008

Za správnosť vyhotovenia:
Anna Koláriková

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu